

Stojím sám, střepy v očích a jen vnímám stud.
Vím, jak dál.
Pojď, přistup bliž, slova zvládnou vrut.
Vím, že stál jsem sám.
Můj spis – tlustý sáhodlouhý hanopis
přisahám.

Sám pravdu svlíkám a vnímám každý kout,
ten útes nejde obeplout.

Nechci už se žít, chci se jen hrát.
Vím proč,
vím jak,
prostě jim lhát.
Snům dál se mstít
a vítězit
a vítězit,
vím proč jsem hrál,
jsem na dně, ale snad zas můžu vstát.

Pryč černou dírou,
porvat se s vírou,
že svá slova uhlídám.
Soudí mě přísní,
když každá z lží zní
jako když lámu prázdný rám.
Vždy všeho s mírou,
já nejsem hero,
jenom stále stejně
přisahám,
já přisahám,
chtějí-li pravdu, můžou ji znát.

Nemůžu jít
a další den rozednít,
kdy zvony měly by znít,
vždyť už je slyším jak skřípou.
Nemůžu jít
a projít tisícem sít,
ty dveře jdou otevřít,
mou vrstvu neodrýpou.

Sám pravdu ...
a tak se zmítám
v těch vlnách, které tvoří proud,
já nechci odmítnout.

Budu se jen žít, nechci to hrát.
Vím proč,
vím jak,
prostě jim lhát.